

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.872 van 13 maart 2000
in de zaak A. 87.519/IX-2058.**

In zake : Peter SUENAERT,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Vossendreef 6, bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Peter SUENAERT
op 27 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing van
9 augustus 1999 houdende weigering van zijn aanvraag
strekken tot vrijwillig ontslag met ingang op
1 augustus 1999";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de ver-
nietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 februari
2000;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
Th. VERMEIRE die, loco advocaat Ph. VANDE CASTEELE,
verschijnt voor verzoeker, en van luitenant-kolonel
militair administrateur R. GERITS, die verschijnt voor
de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 7 mei 1999 vraagt verzoeker zijn ontslag
uit het kader der beroepsofficieren op datum van
1 augustus 1999.

In zijn aanvraag vermeldt verzoeker om-
standig de redenen van zijn ontslagaanvraag. Hij wijst
er, onder meer, op dat hij sinds 1 augustus 1995 geniet
van tijdelijke ambtsontheffingen wegens persoonlijke
aangelegenheden, dat hij werkzaam is als geneesheer-
specialist in opleiding in de inwendige ziekte en dat
hij deze functie wenst verder te zetten.

1.2. Op 9 augustus 1999 beslist de minister van
Landsverdediging met betrekking tot de aanvraag tot
ontslag van 7 mei 1999 als volgt :

"ONTSLAGAAINVRAAG
Betreft : Med Lt BO SUENAERT Peter (...)

Beslissing : Geweigerd

Motivering in rechte : Artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroeps-officiëren.

Motivering in feite :

Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan een beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang.

De encadreringssituatie in de categorie van de geneesheren-omnipracticci is precair. Omwille van de natuurlijke afvloeiingen alleen al, zal het aantal geneesheren-omnipracticci dalen onder de drempel van 137 die noodzakelijk zijn voor het kunnen verzekeren van de eerste lijn zorgen.

De bijkomende lasten ten gevolge van de opdrachten in ex-Joegoslavië hebben daarenboven de behoefte aan algemene geneesheren doen toenemen.

Deze situatie kan niet op korte termijn opgelost worden als gevolg van de lange vormingsduur van de geneesheren van de normale werving.

De werving op diploma verhelpt evenmin aan deze ongunstige toestand gezien de actuele conjunctuur op de arbeidsmarkt. Daarenboven moet een nieuw aangeworven geneesheer eerst voldoende ervaring opdoen vooraleer hij uw vertrek zou kunnen compenseren.

In deze context zou het bijkomend vertrek van omnipracticci de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar kunnen brengen.

Ik stel verder vast dat U pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 februari 2009.

Om deze redenen kan ik, tot mijn spijt, geen gunstig gevolg geven aan uw aanvraag tot ontslag."

Dit is de bestreden akte.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schorsing aanvoert van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij het volgende stelt :

"1ste onderdeel

Overwegende dat de motivering van de weigeringsbeslissing tegenstrijdig is;

dat 'de motivering in feite' aanvangt als volgt : 'Uit de lezing van het geciteerde artikel volgt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de minister, die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang'; dat in de weigeringsbeslissing nochtans alleen argumenten worden aangehaald van algemeen belang;

dat met geen woord gerept wordt over de individuele belangen van de verzoeker voor wie de weigering nochtans een zware inbreuk betekent op zijn individuele vrijheid en op het recht tot het uitoefenen van een andere arbeid of van een andere activiteit (art. 12 en 23 GW);

dat de minister niet in overweging neemt, dat verzoeker reeds herhaaldelijke ambtsontheffingen verkregen heeft, in het enkele vooruitzicht van de toepassing van een latere (retro-actieve) 'afkoopsomwet';

dat hij evenmin in overweging neemt dat verzoeker intussen in een gevorderd stadium is van zijn opleiding als geneesheer specialist in de inwendige ziekten; dat Professor Dr. RUTGEERTS P. (KUL), mondiale autoriteit op vlak van de inflammatoire darmziekten, aan verzoeker een wetenschappelijk mandaat voor theoretisch-wetenschappelijk onderzoek verleend heeft in een domein met belangrijke repercussies voor onnoembaar veel patiënten en zijn wetenschappelijke inzet een alternatieve weg is van het dienen van het algemeen belang;

dat de weigering van ontslag niet alleen onherstelbare gevolgen zou hebben voor verzoekers wetenschappelijke toekomst maar ook het onherstelbaar verlies betekenen van de richtinggevende en vormende jaren van een jong volwassene;

dat zijn loutere woorden 'tot mijn spijt' geenszins kunnen aangenomen worden als de uitdrukking van een aandacht voor de individuele belangen, laat staan dat het individueel belang werd afgewogen tegen het algemeen belang;

dat de weigeringsbeslissing dus steunt op een tegenstrijdige motivering

Tweede onderdeel

Overwegende dat de motivering voor de weigeringsbeslissing niet afdoende is;

dat een discretionaire beslissing om afdoende gemotiveerd te zijn uitdrukkelijk en nauwkeurig de precieze, concrete gegevens moet vermelden, die haar verantwoorden (R.v.St., De Bouck, n° 43.560, 30 juni 1993);

dat de Minister zich bij 'de motivering in feite' steunt op de precaire encadreringssituatie in de categorie van de geneesheren-omnipractici.; dat hij o.m. stelt : 'Daarenboven moet een nieuw aangeworven geneesheer eerst voldoende ervaring opdoen vooraleer hij uw vertrek zou kunnen compenseren' en vervolgt tot besluit van dit argument : 'In deze context zou het bijkomend vertrek van omnipractici de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar kunnen brengen';

dat dit tegenstrijdig is, omdat aan verzoeker met ingang van 1 augustus 1995 TAPA werd verleend en zijn aanvraag tot verlenging van deze tijdelijke ambtsontheffing ook in 1996, 1997 en 1998 werd ingewilligd; dat verzoeker dus reeds meer dan vier jaar niet meer in het leger actief is, zodat zijn ontslag niet zou leiden tot een bijkomend vertrek dat dan zou dienen gecompenseerd te worden

dat verzoeker in meer dan vier jaar geen eerste lijn zorgen meer verstrekt daar hij sinds zijn eerste tijdelijke ambtsontheffing in 1995 een opleiding genoten heeft als geneesheer specialist in de gastro-enterologie en nu ingeschakeld werd in een project van louter wetenschappelijk onderzoek; dat hij dus sinds lang geen omnipracticus meer is (hij heeft zelfs geen RIZIV nummer van omnipracticus meer) zodat zijn ontslag ook niet het aantal geneesheren-omnipractici zou verminderen;

dat in het advies van St MD van 17 juni 1999 Med. Kol. HEEREN schrijft dat 'belanghebbende, na een afwezigheid van 4 jaar, nog moeilijk zal kunnen geïntegreerd worden in LV', wat in strijd is met de bewering in de weigeringsbeslissing dat zijn ontslag de goede werking van de Krijgsmacht in het gevaar zou brengen; dat men er dus kan van uitgaan dat het ontslag van verzoeker een eerder hypothetisch nadeel voor de dienst zou tot gevolg hebben;

dat de beslissing van de minister gebaseerd is op vaststellingen die zich in de werkelijkheid niet voordoen, (R.v.St., Willekens, n° 68.486, 30 september 1997) zodat zij de vereiste wettige grondslag mist;

dat deze argumenten reeds werden naar voor gebracht in het verweerschrift dat verzoeker op 29 juni 1999 indiende, dat de minister hierop geen enkel daadwerkelijk antwoord geeft,

Dat als motivering eerder een loutere stijl-clausule werd overgenomen die ook in andere weigeringsbeslissingen in exact dezelfde bewoordingen werd gehanteerd (zie de weigeringsbeslissing t.a.v. confrater Dr. Peter Willems);

Overwegende dat dus werd aangetoond dat de motivering niet afdoende is

Derde onderdeel

Overwegende dat de weigeringsbeslissing niet de juridische overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen

Dat de minister in zijn 'motivering in feite' schrijft dat hij vaststelt dat verzoeker pas voldoet aan de rendementsvoorwaarden op 1 februari 2009; dat de motivering in rechte evenwel niet aangeeft op grond van welke akten reglementen of wetten deze voorwaarden berekend en opgelegd worden, dat verzoeker zich dus niet kan verweren, daar hij niet weet - en verwerende partij geeft overigens niet aan - waar en wanneer deze 'voorwaarden' gepubliceerd werden en wie ze heeft uitgevaardigd, na welk advies van bv. Uw Raad enz.;

dat er in het Departement van Landsverdediging zelf trouwens onenigheid bestaat over de wijze waarop deze rendementsperiode moet berekend worden; dat Luitenant-Kolonel Vandepitte immers in een brief van 26 oktober 1994 aan verzoeker schreef dat de spildatum voor de berekening van de rendementsperiode de datum van aanstelling is tot de graad van onderluitenant en dat aangezien de vormingsduur van verzoeker gelijk was aan 4 jaar en 2 maanden, de rendementsperiode bepaald was op 6 jaar en 3 maanden; dat rekening houdend met 4 jaar TAPA volgens deze berekening de rendementsperiode van verzoeker zou eindigen in april 2004;

dat zodoende ook werd aangetoond dat de weigeringsbeslissing niet de juridische overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen.";

2.1.2.1. Overwegende dat in het eerste onderdeel van het eerste middel verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 tegenstrijdig is doordat in de motivering, enerzijds gesteld wordt dat het bekomen van een ontslag geen absoluut recht is, maar onderworpen is aan de beoordeling van de minister die het individueel belang moet afwegen tegenover het algemeen belang, terwijl anderzijds de minister in de motivering van zijn beslissing niet uitdrukt dat hij effectief heeft rekening gehouden

met het individueel belang van verzoeker, noch blijkt dat daadwerkelijk met het individueel belang van verzoeker werd rekening gehouden; dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering "afdoende" moet zijn; dat de motivering "afdoende" moet zijn, betekent dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen; dat de motivering met andere woorden "draagkrachtig" moet zijn; dat de motivering de beslissing moet verantwoorden onder meer inhoudt dat de motivering niet tegenstrijdig mag zijn; dat de motieven onderling niet tegenstrijdig mogen zijn en uiteraard er ook geen tegenstrijdigheid mag zijn tussen de motieven en het dictum; dat in de uiteenzetting van het eerste onderdeel verzoeker op het eerste gezicht niet aantoonde dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing onderling tegenstrijdig zouden zijn; dat verzoeker evenmin aantoonde dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen de motieven en het dictum; dat de motivering de beslissing moet verantwoorden onder meer inhoudt dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is; dat een beknopte, maar duidelijke weergave van de motieven zelf volstaat; dat lange uitweidingen niet noodzakelijk zijn; dat de gegevens waarop de beslissing steunt moeten worden vermeld, maar niet gedetailleerd; dat de uitdrukkelijke motivering dus niet in de plaats van het dossier komt maar wel moet berusten op de gegevens van het dossier die ten grondslag liggen aan de genomen beslissing; dat uit het ongunstig advies van geneesheer-kolonel HEEREN van de Staf van de Medische Dienst van 17 juni 1999 blijkt dat er werd rekening gehouden met "argumenten voor het verstrekken van een gunstig advies"; en met argumenten tegen het verstrekken van een

gunstig advies dat op basis van een afweging van deze twee reeksen argumenten de Staf van de Medische Dienst met betrekking tot de ontslagaanvraag ongunstig adviseert; dat in dit ongunstig advies op het eerste gezicht ook rekening lijkt te zijn gehouden met het individueel belang van verzoeker; dat door zich (impliciet) aan te sluiten bij het uitgebrachte ongunstige advies de minister van Landsverdediging in zijn weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 ook rekening heeft gehouden met het individueel belang van verzoeker; dat de verplichting tot formele motivering niet lijkt in te houden dat de minister verplicht is in de motivering van zijn bestreden weigeringsbeslissing elk element weer te geven dat zijn beslissing zou beïnvloed hebben of zou kunnen hebben beïnvloed; dat de motivering op het eerste gezicht draagkrachtige motieven lijkt te bevatten, zonder dat deze motieven hetzij onderling tegenstrijdig zijn, hetzij tegenstrijdig met het dictum van de weigeringsbeslissing;

2.1.2.2. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het eerste middel verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 niet afdoende is, ten eerste, omdat zijn ontslag niet zou leiden tot een bijkomend vertrek van een arts en de goede werking van de Krijgsmacht niet in het gevaar zou brengen, ten tweede, omdat de minister niet repliceert op het verweerschrift van verzoeker van 29 juni 1999, ten derde, omdat de motivering "eerder een loutere stijlclausule" is; dat in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing ervan wordt uitgegaan dat verzoeker een geneesheer-omnipracticus is en dat een bijkomend vertrek van omnipractici de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar zou kunnen brengen; dat de vraag derhalve rijst of verzoeker al dan niet een geneesheer-omnipracticus is; dat in de uiteenzetting van verzoeker gevoegd bij zijn ontslagaanvraag van 7 mei

1999 hij stelt dat hij "op dit ogenblik werkzaam is als geneesheer-specialist in opleiding in de inwendige ziekten, een functie waarin ik me zeer goed voel en die ik bijgevolg wens verder te zetten"; dat in de motivering van het ongunstig advies van 17 juni 1999 onder meer wordt verwezen naar de "encadreringsbehoeften ontstaan door de evolutie van het aantal algemene geneesheren"; dat in de nota van de Divisie Personeel van 29 juli 1999 met betrekking tot de ontslagaanvraag van verzoeker ongunstig advies wordt uitgebracht "wegens de evolutie van het aantal algemene geneesheren"; dat er dan ook, op het eerste gezicht, kan worden aangenomen dat verzoeker wordt ingedeeld in de categorie der "omnipractici" of "algemene geneesheren"; dat dit onder meer blijkt uit een uittreksel uit een databank van de Krijgsmacht van 16 december 1999, toegezonden door de vertegenwoordiger van de minister van Landsverdediging; dat de vraag rijst of het ontslag van verzoeker zou leiden tot een bijkomend vertrek van omnipractici in de Krijgsmacht en dit de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar zou kunnen brengen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 1 augustus 1995 tot 31 juli 1999, dit is gedurende vier jaar, een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden heeft genoten; dat dit betekent dat verzoeker gedurende die periode van vier jaar niet effectief actief was als geneesheer in de Krijgsmacht; dat bij het einde van de tijdelijke ambtsontheffing verzoeker in beginsel zijn functie van geneesheer in de Krijgsmacht terug zou moeten opnemen; dat een eventueel aangenomen ontslag, overeenkomstig artikel 20 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserve-officieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, een definitieve ambtsontheffing zou zijn; dat aldus de band tussen verzoeker in zijn hoedanigheid van beroepsofficier geneesheer-luitenant en de

Krijgsmacht definitief verbroken zou worden; dat het eventueel ontslag van verzoeker dus wel zou leiden tot een bijkomend vertrek van een arts; dat de minister van Landsverdediging van oordeel kan zijn dat dit vertrek dient gecompenseerd te worden; dat het door verzoeker niet wordt ontkend dat de encadreringssituatie van de geneesheren-omnipracticci in de Krijgsmacht precair is; dat hij wel stelt dat hij als arts "meer dan vier jaar geen eerste lijn zorgen meer heeft verstrekt daar hij sinds zijn eerste tijdelijke ambtsontheffing in 1995 een opleiding heeft genoten als geneesheer specialist in de gastro-enterologie en ingeschakeld is in een project van louter wetenschappelijk onderzoek"; dat het niet kan ontkend worden dat verzoeker daadwerkelijk ervaring heeft als arts die een pas afgestudeerde arts niet heeft of toch in mindere mate; dat daarenboven dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de eigen verklaring van verzoeker gevoegd bij zijn ontslagaanvraag van 7 mei 1999, blijkt dat hij "werkzaam is als geneesheer-specialist in opleiding in de inwendige ziekten"; dat hij derhalve op het ogenblik van zijn ontslagaanvraag nog niet is afgestudeerd als geneesheer-specialist; dat overigens de verwerende partij kan oordelen dat, zelfs indien verzoeker zou moeten worden aangemerkt als geneesheer-specialist, dit nog niet uitsluit dat hij eventueel ingezet zou kunnen worden als algemeen geneesheer, aangezien zij er op het eerste gezicht vanuit gaat dat om ingezet te kunnen worden als algemeen geneesheer een vorming als arts volstaat; dat in het ongunstig advies van geneesheer-kolonel HEEREN van de Staf van de Medische Dienst van 17 juni 1999 staat dat "belanghebbende, na een afwezigheid van 4 jaar, nog moeilijk zal kunnen geïntegreerd worden in LV"; dat dit niet betekent dat volgens de Staf van de Medische Dienst de eventuele reïntegratie van verzoeker als onmogelijk dient te worden aangemerkt, doch enkel lijkt te

betekenen dat deze integratie "moeilijk" zal verlopen; dat de Staf van de Medische Dienst in het advies van 17 juni 1999 met betrekking tot de ontslag-aanvraag van verzoeker ongunstig heeft geadviseerd waaruit kan worden afgeleid dat de moeilijke reïntegratie niet onoverkomelijk zou zijn; dat in die omstandigheden de minister van Landsverdediging in redelijkheid lijkt te kunnen oordelen dat het ontslag van verzoeker als geneesheer de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar zou kunnen brengen; dat verzoeker aanvoert dat zijn argumenten reeds werden naar voor gebracht in zijn verweerschrift van 29 juni 1999, doch dat de minister hierop geen enkel daadwerkelijk antwoord geeft; dat de verplichting tot formele motivering van bestuurshandelingen, opgelegd door de wet van 29 juli 1991, niet is gelijk te stellen met de verplichting tot motivering van jurisdictionele beslissingen die door de Grondwet is voorgeschreven; dat een bestuur niet verplicht is alle door de partijen aangevoerde feitelijke en juridische argumenten te beantwoorden, terwijl een rechter dit wel moet doen; dat het bestuur bijgevolg - behoudens andersluidende bepaling - niet elk bezwaar moet weerleggen; dat het volstaat dat de determinerende motieven voor het besluit worden aangeduid, met andere woorden dat de motivering op zichzelf afdoende is; dat men kan stellen dat het in beginsel volstaat wanneer de beslissing op zich afdoende gemotiveerd is; dat het bestuur niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de bestuurse ingeroepen argumenten; dat wel impliciet of expliciet moet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en hieruit minstens impliciet moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard; dat de stelling van verzoeker dat hij zijn argumenten reeds in zijn verweerschrift van 29 juni 1999 naar voor heeft gebracht slechts ten dele juist lijkt te zijn; dat in dit verweerschrift immers zelf stelt dat zijn reïntegratie na

vier jaren afwezigheid in militair milieu "zeer moeilijk" zou zijn; dat zelfs indien de minister akkoord zou gaan met de argumenten van verzoeker met betrekking tot zijn moeilijke reïntegratie, dit niet belet dat de minister het ontslag van verzoeker kan weigeren; dat de minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing de determinerende motieven voor zijn beslissing heeft aangeduid; dat die motivering op zichzelf afdoende lijkt te zijn; dat verzoeker stelt dat "als motivering eerder een loutere stijlclausule werd overgenomen die ook in andere weigeringsbeslissingen in exact dezelfde bewoordingen werd gehanteerd (zie de weigeringsbeslissing t.a.v. confrater Dr. Peter Willems)"; dat de motivering de beslissing moet kunnen verantwoorden onder meer betekent dat de motivering concreet en precies moet zijn en dat standaardformules uit den boze zijn; dat de overheid zich niet aan de motiveringsplicht mag onttrekken door vage bewoordingen te gebruiken; dat de motivering toegespitst moet worden op de concrete situatie; dat te algemene formuleringen, die zonder meer voor talrijke gevallen kunnen gelden, uit den boze zijn; dat een motivering "pro forma" dus niet volstaat; dat bij een stereotiepe motivering immers niet blijkt dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken heeft uitgeoefend; dat indien mag aangenomen worden dat de motivering van de weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 "in exact dezelfde bewoordingen" is gesteld als de motivering van de weigeringsbeslissing van 5 augustus 1999 met betrekking tot het ontslag van geneesheer-kapitein Peter WILLEMS hieruit nog niet dient besloten te worden dat de gehanteerde motivering een stijlclausule of standaardformule is die niet kan aanvaard worden; dat op het eerste gezicht de weigeringsbeslissingen van 5 en 9 augustus 1999 lijken te zijn genomen na een individueel onderzoek van het dossier; dat het in beide

gevallen gaat om geïndividualiseerde beslissingen waarbij de minister zijn bevoegdheid om het aangevraagde ontslag om dienstredenen te weigeren effectief en met kennis van zaken heeft uitgeoefend; dat de motivering in de weigeringsbeslissingen van 5 en 9 augustus 1999 in zeer belangrijke mate gelijk loopt in redelijkheid zeer goed te begrijpen is : het betreft immers beslissingen die bijna op hetzelfde ogenblik werden genomen in gelijkaardige dossiers; dat indien de motivering van de weigeringsbeslissing op belangrijke punten van elkaar zouden afwijken dit juist een reden zou kunnen zijn om aan de juistheid van de motivering te twijfelen; dat er derhalve kan worden besloten dat de motivering van de weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 afdoende is in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991;

2.1.2.3. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat de weigeringsbeslissing niet de juridische overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat met betrekking tot de formele motivering van de weigering van de ontslagaanvraag de "motivering in rechte" enkel en alleen verwijst naar artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroeps-officieren (van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserve-officieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst); dat de verwijzing naar genoemd artikel 21 de vereiste juridische overwegingen lijkt te vermelden die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen; dat in de "motivering in feite" onder meer wordt vastgesteld dat verzoeker "pas aan de rendementsvoorwaarden voldoet op 1 februari 2009"; dat in de formele motivering van de beslissing van 9 augustus 1999, op het eerste gezicht, niet duidelijk wordt gemaakt op grond van welke akten, reglementen of wetten deze rendementsvoorwaarden berekend of opgelegd worden; dat bij de beoordeling van de formele motivering evenwel geen overdreven formalisme is

vereist; dat in de formele motivering geen verwijzing nodig is naar gegevens die de bestuurde reeds kent; dat in het model B waarmede verzoeker op 7 mei 1999 zijn aanvraag tot ontslag uit het kader der beroepsofficieren heeft ingediend uitdrukkelijk wordt verwezen naar "Instr SGP AFDAN 216C van 15 Mar 89"; dat met deze verwijzing verzoeker de instructie SGP/AFDAN-216C van 15 maart 1989 blijkt te kennen; dat in de "motivering in rechte" van de bestreden beslissing een verwijzing naar de akten, reglementen of wetten op grond waarvan de redementsvoorwaarden worden opgelegd dan ook niet strikt noodzakelijk lijkt te zijn; dat overigens het "pas voldoen aan de redementsvoorwaarden op 1 februari 2009" slechts een aanvullend motief lijkt te zijn voor de weigering van het aangevraagde ontslag; dat het wezenlijke motief immers de precaire encadreringssituatie in de categorie van geneesheren-omnipractici lijkt te zijn; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel; dat hij stelt :

"Overwegende dat de beginselen van behoorlijk bestuur impliceren dat de overheid het door haar opgewekt vertrouwen moet honoreren; dat het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan het vertrouwensbeginsel de zgn. materiële component is, een grondwettelijke regel is;

Overwegende dat bij verzoeker het rechtmatig vertrouwen gewekt werd dat zijn (medisch) probleem - nl. de medische-psychologische redenen, vastgesteld door Dr. Bellens op 6 april 1995 - uiteindelijk definitief zou opgelost worden, zodat hij te goeder trouw een nieuwe opleiding aanvatte die zich over verschillende jaren zou uitstrekken;

dat het leger immers zijn probleem onderkend had en hem na een eerste aanvraag tot ontslag TAPA had verleend voor één jaar met ingang van 1 augustus 1995 en dit om een oplossing te bieden op korte termijn in afwachting van een definitieve regeling op grond van de (nog niet uitgevoerde) «rendements- en afkoopwet» van 20 mei 1994;

dat overeenkomstig Reglement A12/1, art. 18 in principe zo uit de ingeroepen motieven blijkt dat de TAPA zal gevolgd worden door een aanvraag tot ontslag, TAPA slechts wordt toegekend zo ook daaropvolgend ontslag mogelijk is.

dat aan verzoeker, vooraleer de verleende periode van tijdelijke ambtsontheffing verstreken was, telkens gevraagd werd of hij een nieuwe aanvraag tot TAPA wilde indienen waarbij in te vullen formulieren voor een nieuwe aanvraag werden gevoegd; dat hij in zijn verzoeken tot verlenging steeds vermeld heeft dat hij begonnen was aan een opleiding van geneesheer-specialist, dat deze verzoeken werden ingewilligd in 1996, 1997 en 1998;

dat in het advies St MD van 17 juni 1999 trouwens als argument voor het verstrekken van een gunstig advies wordt aangehaald : 'het feit dat MLV steeds een verlenging van de TAPA heeft toegestaan en daardoor mogelijks de indruk heeft verwekt dat een verdere verlenging kon worden bekomen';

dat het vooruitzicht op een definitieve regeling reëel was, gezien de reeds gestemde rendementswet, waarvoor alleen nog uitvoeringsbesluiten dienden uitgevaardigd te worden; dat alhoewel de wet van 20 mei 1994, intussen al ten dele door het Arbitragehof (arrest nr. 81/95) werd vernietigd, dit Hof nochtans niet het principe van een mogelijke wettelijke regeling bij voortijdig ontslag in vraag heeft gesteld, maar alleen de modaliteiten en de te grote delegatie van bevoegdheid aan de minister terzake afkeurde; dat verzoeker er dus rechtmatig kon op rekenen dat deze modaliteiten binnen afzienbare tijd zouden worden bijgeschaafd zodat zijn probleem definitief zou kunnen opgelost worden;

dat er bovendien ook precedents waren van collega's officieren en zelfs van medici-omnipratici aan wie ontslag werd toegestaan vooraleer de rendementsperiode vervuld was;

dat de rechtszekerheid vereist dat elke persoon er moet kunnen op vertrouwen dat rechtmatige verwachtingen die door de overheid werden gewekt, gehonoreerd worden (Cass., 27 maart 1992, R.C.J.B., 1995, 53); dat ook in administratief recht geldt : 'La confiance en l'Administration se traduit concrètement par le fait que le citoyen se repose sur l'exactitude et la régularité de toutes les indications qui émanent de l'Administration et qui l'éclairent sur ses droits et ses obligations. Les catégories d'émanations les plus courantes sont ... b) la pratique suivie par l'Administration ou une tolérance de la part de l'Administration, c) les décisions prises par l'Administration, d) les informations donnés par l'Administration, e) les concessions et promesses faites par l'Administration, f) les accords passés avec l'Administration';

dat door de weigeringsbeslissing, het rechtmatig vertrouwen van verzoeker werd geschonden met bijzonder nadelige gevolgen voor verzoeker buiten verhouding met het eerder hypothetisch nadeel dat LV zou ondergaan (zie eerste middel, tweede onderdeel)";

2.2.2. Overwegende dat verzoeker niet op overtuigende wijze lijkt aan te tonen dat de overheid het opgewekt vertrouwen niet zou hebben gehonoreerd; dat inzonderheid hij niet aantoont dat de overheid heeft laten uitschijnen dat hem met ingang van 1 augustus 1999 het aangevraagde ontslag zou worden verleend; dat uit de stukken van het dossier immers niet zomaar kan worden afgeleid dat de overheid bij verzoeker een dergelijk vertrouwen heeft opgewekt; dat weliswaar verzoeker het aangevraagde ontslag een eerste maal werd geweigerd op 11 mei 1995; dat vervolgens verzoeker op 1 juni 1995, 1 juli 1996, 26 juni 1997 en 6 augustus 1998 telkens een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden voor een duur van twaalf maanden of een verlenging hiervan werd toegestaan; dat uit het feit dat verzoeker van 1 augustus 1995 tot 31 juli 1999 genoot van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden evenwel niet kan worden besloten dat de overheid bij verzoeker het vertrouwen had opgewekt dat hem nadien in aansluiting op de tijdelijke ambtsontheffing een definitieve ambtsontheffing door aangenomen ontslag zou worden toegekend; dat uit de verschillende adviezen van de Staf van de Medische Dienst blijkt :

1. dat kolonel VANDEPITTE op 26 april 1995 met betrekking tot de aanvraag van 7 april 1995 als volgt heeft geadviseerd : "Gunstig. Indien de modaliteiten voor terugbetaling van de vormingskosten bij het verstrijken van de TAPA nog niet van toepassing zouden zijn, zal de aanvraag van ontslag ongunstig geadviseerd worden door MS wegens het niet vervullen van de rendementsperiode.";
2. dat kolonel VANDEPITTE op 10 juni 1996 met betrekking tot de aanvraag van 20 mei 1996 als volgt heeft

geadviseerd : "Gunstig. Betrokkene moet echter beseffen dat hij aan de rendementsvoorwaarden slechts op 01 Jan 2006 beantwoordt.";

3. dat kolonel DANIELS op 6 juli 1998 met betrekking tot de aanvraag van 2 juni 1998 als volgt heeft geadviseerd : "Gunstig. Belanghebbende wordt er echter aan herinnerd dat hij bij verlenging van zijn TAPA slechts op 01 Jan 2009 aan de rendementsvoorwaarden zal hebben voldaan.";

dat uit de genoemde adviezen van 1995, 1996 en 1998 niet blijkt dat de Staf van de Medische Dienst zou hebben laten uitschijnen een gunstig advies te zullen geven met betrekking tot een nieuwe aanvraag tot ontslag van verzoeker; dat in het ongunstig advies van geneesheer-kolonel HEEREN van de Staf van de Medische Dienst van 17 juni 1999 als "argument voor het verstrekken van een gunstig advies" wordt vermeld dat "het feit dat MLV steeds een verlenging van de TAPA heeft toegestaan en daardoor mogelijks de indruk heeft gewekt dat een verdere verlenging kon worden bekomen"; dat uit dit advies blijkt dat de geneesheer-kolonel van oordeel is dat "mogelijks de indruk werd gewekt dat ..."; dat dit evenwel nog niet betekent dat het hier gaat om een rechtmatig vertrouwen; dat overigens in dit argument in het advies slechts wordt gesteld dat de mogelijk gewekte indruk betrekking heeft op "een verdere verlenging", hetgeen lijkt te betekenen een verdere verlenging van een tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden en niet een definitieve ambtsontheffing door aangenomen ontslag; dat zelfs indien een of andere (militaire) autoriteit, al dan niet behorende tot de Staf van de Medische Dienst, bij verzoeker zou hebben laten uitschijnen dat hij een recht op ontslag had met ingang van 1 augustus 1999, dan nog dit opgewekt vertrouwen niet als een rechtmatige verwachting kan worden aangemerkt; dat immers, artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 bepaalt dat de minister van

Landsverdediging het ontslag kan weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang, hetgeen het voorwerp is van een discretionaire beoordeling; dat er niet overtuigend wordt aangetoond dat het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel zouden geschonden zijn; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel; dat hij stelt :

"Overwegende dat de laatste tijd verschillende 'jonge' officieren, na herhaald verlengd verlof zonder wedde, ontslag bekomen hebben. Dit was o.m. het geval voor Med S. PAKALIN, Med G. VAN GEERTRUIDE, Ir S. BAUWERAERTS, Ir H. EELEN, Lic. M. KIEBOOMS, Lic. BEERTS, VI HOOGSTEYNS, dit doorgaans in afwachting van een retroactieve afkoopsom;

dat dit ondanks het in casu aangehaalde encadreringsprobleem ook het geval was voor medici die nog niet aan de rendementsperiode hadden voldaan, als bv. Dr. G. VAN GEERTRUIDE, (K.B. n° 2263, 26 maart 1999, nog niet gepubliceerd) en Dr. S. PAKALIN (K.B. 3 mei 1999, nog niet gepubliceerd);

dat deze personen, aan wie in tegenstelling tot verzoeker ontslag werd toegestaan, nochtans behoren tot een vergelijkbare categorie; dat bovendien sommigen van hen zelfs tijdens hun TAPA eerstelijns geneesheer gebleven waren (als bv. Dr. VAN GEERTRUIDE);

dat tenslotte zelfs kandidaten meteen bij het einde van hun vorming ontslag hebben verkregen, waaronder medici (zie Hervé JEUNIAUX 064/33.51.93, dokter, ontslag als KB0 op 1 juli 1997 na einde studies op 30 juni 1997);

dat Uw Raad reeds herhaald aanvaard heeft dat personen die zich in dezelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten behandeld worden tenzij er een objectief en redelijk verantwoord criterium van onderscheid is; dat door de aangevochten weigeringsbeslissing het gelijkheidsbeginsel geschonden werd;

dat deze schending de openbare orde raakt omdat het recht waarvan het gelijk genot in het gedrang is een fundamenteel recht is, beschermd door uitdrukkelijke bepalingen van de Grondwet (art. 12 en 23) en van verschillende internationale verdragen (o.a. art. 4 EVRM en art. 8 BUPO);";

2.3.2. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat hij wordt gediscrimineerd ten aanzien van andere militairen aangezien hij wordt onderworpen aan een ander regime; dat hij aanvoert dat andere officieren wel ontslag hebben verkregen na een verlof zonder wedde gedurende enkele jaren; dat hij in dit verband verwijst naar de geneesheren S. PAKALIN en G. VAN GEERTRUIDE, de ingenieurs S. BAUWERAERTS en H. EELEN, de licentiaten M. KIEBOOMS en BEERTS, en vlieger HOOGSTEYNS; dat in de nota met opmerkingen de verwerende partij stelt dat het hoofdzakelijk gaat om niet-artsen of personen die verwerende partij onbekend zijn (JEUNIAUX ? VAN GEERTRUIDE ?) of artsen die geen algemeen geneesheer zijn (PAKALIN : oogarts); dat indien mag aangenomen worden dat BAUWERAERTS, EELEN, KIEBOOMS, BEERTS en HOOGSTEYNS geen artsen zijn, verzoeker en de genoemde militairen zich op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat uit de nota van de verwerende partij blijkt dat PAKALIN een oftalmoloog is; dat verzoeker en PAKALIN zich derhalve op het eerste gezicht, niet in vergelijkbare situaties bevinden; dat tenslotte verzoeker nog verwijst naar andere militairen (JEUNIAUX en VAN GEERTRUIDE) ten aanzien van wie hij ongelijk zou behandeld zijn of gediscrimineerd; dat de verwerende partij in dit verband laat gelden dat dit twee onbekenden zijn voor haar; dat in voetnoot zij vermeldt dat, indien met "VAN GEERTRUIDE" eigenlijk kapitein "VAN GEERTRUYDEN" bedoeld zou worden, vastgesteld moet worden dat deze meer dan 4 jaar als arts effectief werkzaam was in Landsverdediging (verzoeker 1,5 jaar) en zijn ontslag op 1 maart 1999 bekwam na 5 jaar tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden; dat, voor zover de door verzoeker genoemde personen inderdaad militair en beroepsofficier zouden zijn, kan worden vastgesteld dat hun toestand, op het eerste gezicht, niet vergelijkbaar lijkt te zijn met deze van verzoeker; dat zelfs indien verzoeker zich zou

vergelijken met andere militairen die in het verleden wel een ontslag kregen, in casu mag worden vastgesteld dat uit de omstandige motivering van de bestreden weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 blijkt dat de minister van Landsverdediging voldoende redenen kon hebben om het ontslag aan verzoeker niet toe te staan; dat er immers op het eerste gezicht niet kan vanuit gegaan worden dat het toestaan van een ontslag aan bepaalde militairen zonder meer een recht op ontslag toekent aan alle andere militairen (of aan verzoeker in het bijzonder); dat met vertrek van bepaalde militairen door ontslag immers tot gevolg kan hebben dat een preciaire encadreringssituatie ontstaat die een invloed heeft op de goede werking en operationaliteit van de eenheden, in casu van de medische dienst; dat het toestaan van ambtsontheffingen op een ogenblik dat het dienstbelang zich hier niet tegen verzet niet inhoudt dat nadien een ambtsontheffing moet worden toegestaan wanneer het dienstbelang zich daar dan wel tegen verzet; dat er anders over oordelen wellicht zou betekenen dat wanneer op een bepaald ogenblik een ambtsontheffing werd toegestaan, er geen enkele beoordelingsruimte meer rest voor de minister, maar dat hij op basis van het gelijkheidsbeginsel zonder meer een ambtsontheffing dient toe te staan aan iedere militair die erom vraagt; dat dit laatste dan zou klemmen met de bepaling vermeld in de motivering in rechte van de bestreden weigeringsbeslissing; dat op het eerste gezicht de enige relevante vraag lijkt te zijn of er met betrekking tot de aanvraag van verzoeker tot ambtsontheffing door ontslag een wettige beslissing werd genomen; dat rekening houdend met de beoordelingsvrijheid van de minister en de omstandige motivering in feite de bestreden weigeringsbeslissing niet kennelijk onredelijk lijkt te zijn; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten aanzien van andere militairen is gediscrimineerd of ongelijk behandeld; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert, eerste onderdeel, de schending van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zee-macht en de medische dienst en der reserve-officieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, tweede onderdeel, de schending van de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet; dat hij stelt :

"1. Overwegende dat de bestreden weigeringsbeslissing berust op de toepassing van het art. 21 van de statutaire wet van 1 maart 1958; dat de Minister er preciseert - in zijn «redenen» voor de «weigerings van ontslag» dat verzoeker «pas voldoet aan de rendementsvoorwaarden op 1 februari 2009»;

2.a Overwegende dat de art. 10, 11 en 23 van de Grondwet aan alle Belgen de onbelemmerde toegang tot alle beroepen en ambten; dat luidens het art. 182 van de Grondwet enkel de federale wetgever het statuut der militairen bepaalt;

dat beperkingen aan de individuele vrijheid en aan de vrije arbeidskeuze (art. 12 en 23, GW) ook aan de wetgever voorbehouden zijn; dat zulke beperkingen bovendien uitdrukkelijk moeten voorzien worden en restrictief geïnterpreteerd moeten worden, zodat elke ruime discretionaire bevoegdheid dient geweerd te worden;

2.b Overwegende dat het Arbitragehof ook geoordeeld heeft in het arrest n° 34/96 dat een wetgeving, die zelfs geen criteria (waaronder bv. de minimumvereiste periode) vastlegde, volkomen strijdig was met de art. 10, 11 juncto 23 van de Grondwet;

2.c Overwegende dat «bepaalde aspecten van de vrijheid van arbeid (verankerd zijn) in de grondwettelijke waarborg van art. 12 van de Grondwet» (F. DORSSEMONT, Het recht op vrije keuze van beroepskeuze ..., R.W., 1995, p 869); dat «le droit de ne plus travailler découle d'abord de la prohibition du travail forcé, car celui qui ne souhaite plus oeuvrer ne peut - malgré ses éventuels engagements inverses - y être contraint, exactement comme celui qui ne le souhaite pas» (T. REVET, La liberté du travail, p. 530, Droits et libertés fondamentaux, Dalloz, 1997, 4°, n°816);

3. Overwegende dat de wetgever pas bij een (inmiddels deels vernietigde) wet van 20 mei 1994 het begrip 'dienstbelang' gedefinieerd heeft; dat het art. 13 van de wet van 20 mei 1994 inzake de rechtstoestanden van het militair personeel het (heden nog) toepasselijke art. 21 van de wet van 1 maart 1958 vervangt teneinde ondermeer wettelijke ontslagvoorwaarden - zijnde die «rendementsvoorwaarden» te

kunnen invoeren en ze nadien desgevallend toe te passen;

dat deze wetswijziging ingegeven was door de vaststelling dat de «oude» - heden nog toepasselijke - «soepele» wetgeving kennelijk ongrondwettelijk was;

4. Overwegende bijgevolg dat door zijn beslissing in casu te steunen op bepalingen houdende ontslagvoorwaarden, welke wetsbepalingen rechtstreeks een (te) ruime macht aan de Minister van Landsverdediging toekennen, verweerster meteen de (ambtshalve te stellen) vraag doet rijzen of de bestreden beslissing een schending inhoudt zowel van het heden nog van kracht zijnde «oude» art. 21 van de wet van 1 maart 1958 houdende statuut der beroepsofficieren - conform met de Grondwet geïnterpreteerd - als van de art. 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet;

1ste lid

5.a Overwegende dat het determinerend motief van de weigeringsbeslissing ontleend is aan de alomvattende discretionnaire (weigerings-)bevoegdheid, waarover de Minister meent te kunnen beschikken om zo maar zelf te bepalen of een aanvraag tot ambtsontheffing - tijdelijk of definitief - wordt ingewilligd en zelfs zomaar de hieropvolgende aanvraag tot ontslag te weigeren na een - in casu nochtans reeds toegekende en zelfs nadien verlengde - verlof zonder wedde (TAPA); dat de Minister evenzeer zelf «rendementsvoorwaarden» definiëert en toepast;

5.b Overwegende dat het huidig toepasselijke art. 21 van de wet van 1 maart 1958 beperkend dient geïnterpreteerd te worden - d.w.z. in conformiteit met de Grondwet, i.h.b. met de art. 12, 23, 182-; dat enkel die lezing geoorloofd is;

dat het daarin vermeld uitzonderlijk ministeriële weigeringsprerogatief "in het belang van de dienst" derhalve niet kan aangewend worden om het ontslag te weigeren van een militair, die meerdere aaneenvolgende tijdelijke ambtsontheffingen bekomen heeft en elders wilt verder blijven dienen; dat dit anders een grove en buitensporige inbreuk zou zijn op de individuele vrijheid en op het recht tot het uitoefenen van een andere arbeid of van een andere activiteit (art. 12 + 23, GW);

5.c Overwegende dat de Minister verder alleszins oog moet hebben voor het individueel belang van verzoeker, hetgeen hij in casu niet doet; dat zijn loutere woorden «tot mijn spijt» geenszins kunnen aangenomen worden als zijnde de aanneembare uitdrukking van een behoorlijke afweging der individuele belangen;

dat de Minister kennelijk uit het oog verliest dat verzoeker reeds herhaaldelijke ambtsontheffingen verkregen heeft, dit in het enkele vooruitzicht van de toepassing van een latere (retroactieve) «afkoopsom-wet»;

dat de Minister kennelijk niet heeft ingezien dat verzoeker een medische loopbaan opgebouwd heeft als geneesheer specialist in de inwendige ziekten met bijzondere bekwaming in de gastro-enterologie; dat Professor Dr. RUTGEERTS (KUL), mondiale autoriteit op het vlak van de inflammatoire darmziekten, een wetenschappelijk mandaat voor theoretisch-wetenschappelijk onderzoek verleend heeft aan verzoeker; dat de weigering van ontslag zware gevolgen heeft voor verzoekers wetenschappelijke toekomst;

6. Overwegende dat de bestreden akte het art. 21 van de wet van 1 maart 1958 (aldus grondwetsconform geïnterpreteerd) kennelijk schendt;

2de lid

7.a Overwegende dat, indien dito art. 21 dermate extensief geïnterpreteerd zou worden dat de wetgever van 1 maart 1958 toch aan de Minister een weigeringsbevoegdheid van elk ontslag zou hebben toegekend, ambtshalve een miskenning van de art. 10, 11, 12 en 182 van de Grondwet moet opgeworpen worden; dat ook het art. 23 van de Grondwet geschonden is, nu er in casu ook sprake is van vrijheid van beroepskeuze en arbeid;

dat verder luidens het art. 1780 van het Burg. Wetboek : 'men kan zijn diensten slechts voor een tijd of voor een bepaalde onderneming verbinden'; dat dit verbod tot dwangarbeid in België ook verankerd is in de art. 12 en 23 GW en uiteraard ook voor ambtenaren geldt (F. DORSSEMONT, «Art. 23GW ...», R.W., 1994-95, pp. 869 e.a., noten 33 + 73; R.v.St., n° 67.283, Adm.Publ., 1997, 122); «ne pas admettre la démission volontaire serait contraire à l'art, 4 C.E.D.H.». (J. SAROT en S. GEHLEN, ibidem);

Overwegende dat de Minister van Landsverdediging zelf terecht gesteld heeft dat de weigering van ontslag ook indruist tegen de individuele vrijheid (Parl. St., Senaat, 1975-76, n° 822-2, p. 20) : «Wat het recht op ontslag betreft, dient aangestipt dat, gezien de evolutie der ideeën nopens de individuele vrijheid van de burger, deze niet verplicht mag worden tegen zijn zin onder toepassing van een bepaald statuut te blijven (p)resteren»;

7.b Overwegende dat het door de wetgever van 1 maart 1958 aangehaald criterium 'belang van de dienst' dermate onnauwkeurig is dat zij aan de Minister van Landsverdediging zelf een te ruime beoordelingsvrijheid verleent; dat zulke uitoefening van een - in de ogen van het E.V.R.M. en de Grondwet - uitzonderlijke weigeringsbevoegdheid onverenigbaar is met het art. 182 GW en ook met de art. 12 en 23 GW;

dat in deze fundamentele bepalingen de normatieve bevoegdheid m.b.t. het statuut der militairen immers voorbehouden wordt aan de wetgever, zodat het aan de verweerder niet kan toekomen om zelf bij ontstentenis aan duidelijke wettelijke criteria op te treden;

dat het verder ook niet aan de Minister kan toekomen om rendementsvoorwaarden toe te passen, die nog niet vastgelegd werden in een toepasselijke (nieuwe) wetgeving;

7.c Overwegende dat aldus met deze extensieve interpretatie de toepassing van het art. 21 van de wet van 1 maart 1958 leidt tot de vaststelling dat de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet geschonden worden en dat op zulke onverantwoorde wijze wezenlijke grondwettelijke waarborgen ontnomen worden aan verzoeker; dat deze interpretatie niet kan verantwoord worden;

7.d Overwegende dat de schending van de individuele vrijheid en van het verbod van dwangarbeid des te meer evident is dat verzoeker thans belet wordt - bovendien onder dwang van straf- en tuchtsancties - om een andere werkgever te dienen;

7.e Overwegende dat hieromtrent een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Arbitragehof als volgt :

«Schendt het art. 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren niet de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet»";

2.4.2.1. Overwegende dat artikel 182 van de Grondwet luidt als volgt :

"De wet bepaalt op welke wijze het leger wordt aangeworven. Zij regelt eveneens de bevordering, de rechten en de verplichtingen van de militairen.";

dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut der beroepsofficieren van de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en de reserveofficieren van alle krijgsmachtdelen en van de medische dienst, thans nog luidt als volgt :

"Het ontslag moet schriftelijk worden ingediend; het heeft eerst uitwerking wanneer de Koning het heeft aangenomen. De Minister van Landsverdediging kan het ontslag weigeren indien hij oordeelt dat het strijdig is met het dienstbelang.";

dat de Minister van Landsverdediging, op grond van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958, bij het

beoordelen van een ontslagaanvraag over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat de Minister bij het beoordelen van het dienstbelang gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid niet inhoudt dat genoemde wetsbepaling aan de Minister terzake een reglementaire bevoegdheid heeft verleend; dat de Raad van State bevoegd is om te oordelen of de Minister de discretionaire bevoegdheid die hem is verleend bij artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 op een wettige wijze heeft uitgeoefend; dat de Raad van State eventueel zal kunnen vaststellen dat het oordeel van de Minister om een aangevraagd ontslag als strijdig met het belang van de dienst aan te merken, kennelijk onredelijk is; dat het Arbitragehof in het arrest nr. 81/95 van 14 december 1995 heeft geoordeeld dat de vrijheid van de persoon, gewaarborgd bij artikel 21 van de Grondwet, en meer in het bijzonder de vrijheid van arbeid, die wordt gewaarborgd door onder meer artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet, verbieden dat een arbeid, onder dreiging met welke straf dan ook, van een persoon die zich daarvoor niet geheel uit eigen wil heeft aangeboden, zou worden geëist, zonder dat die arbeid kan worden verantwoord door beweegredenen van algemeen belang; dat het Hof verder oordeelt dat "aangezien de opdrachten die aan het leger worden toevertrouwd bijdragen tot de verwezenlijking van doelstellingen van algemeen belang, aan diegenen die voor de militaire loopbaan hebben gekozen bepaalde verplichtingen kunnen worden opgelegd." (overweging B.7.3.3.); dat wanneer de Minister van Landsverdediging gebruik maakt van de bevoegdheid die de wetgever hem heeft verleend in artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 hij het dienstbelang van de krijgsmacht beoordeelt en derhalve ook het "algemeen belang"; dat zelfs indien artikel 21 beperkend dient geïnterpreteerd te worden, zoals verzoeker stelt, dan nog dit niet belet dat de Minister van Landsverdediging (minstens) over een

beperkte beoordelingsbevoegdheid beschikt en een belangenafweging kan maken; dat de Minister van Landsverdediging in de motivering van de bestreden beslissing dan ook kan oordelen dat "de encadreringssituatie in de categorie van de geneesheren-omnipractici precair is", dat "de bijkomende lasten ten gevolge van de opdrachten in ex-Joegoslavië daarenboven de behoefte aan algemene geneesheren heeft doen toenemen", dat "deze situatie niet op korte termijn opgelost (kan) worden als gevolg van de lange vormingsduur van de geneesheren van de normale werving", dat "de werving op diploma evenmin verhelpt aan deze ongunstige toestand gezien de actuele conjunctuur op de arbeidsmarkt", dat "daarenboven een nieuw aangeworven geneesheer eerst voldoende ervaring moet opdoen vooraleer hij (het) vertrek (van verzoeker) zou kunnen compenseren", dat "in deze context het bijkomend vertrek van omnipractici de goede werking van de Krijgsmacht in gevaar (zou) kunnen brengen"; dat een dergelijk oordeel, op het eerste gezicht, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat hiermede immers niet blijkt dat de Minister "een grove en buitensporige inbreuk" op de individuele vrijheid en op de vrijheid van arbeid, gewaarborgd door de artikelen 12 en 23 van de Grondwet, zou hebben gepleegd; dat op het eerste gezicht verzoeker niet aantoonde dat artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 door de bestreden weigeringsbeslissing van 9 augustus 1999 werd geschonden; dat verzoeker evenmin aantoonde dat met een, op het eerste gezicht, wettige toepassing van artikel 21 van de wet van 1 maart 1958 de artikelen 10, 11, 12, 23 en 182 van de Grondwet werden geschonden;

2.4.2.2. Overwegende dat in het tweede onderdeel van het vierde middel verzoeker vraagt de volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof te stellen :

"Schendt het art. 21 van de wet van 1 maart 1958 betreffende het statuut van de beroepsofficieren van

de land-, de lucht-, de zeemacht en de medische dienst en der reserveofficieren niet de art. 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk beschouwd en in samenhang beschouwd met de art. 12, 23 en 182 van de Grondwet ?";

dat, wat betreft de door verzoeker opgeworpen prejudiciële vraag aan het Arbitragehof, dient te worden vastgesteld dat de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de snelheid waarmee een vordering tot schorsing moet worden afgewikkeld, zich verzet tegen het stellen van een prejudiciële vraag; dat het vierde middel niet ernstig is;

2.5. Overwegende dat, aangezien geen ernstige middelen werden aangevoerd, de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart 2000, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.